

Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prosepah afriških misijonov.

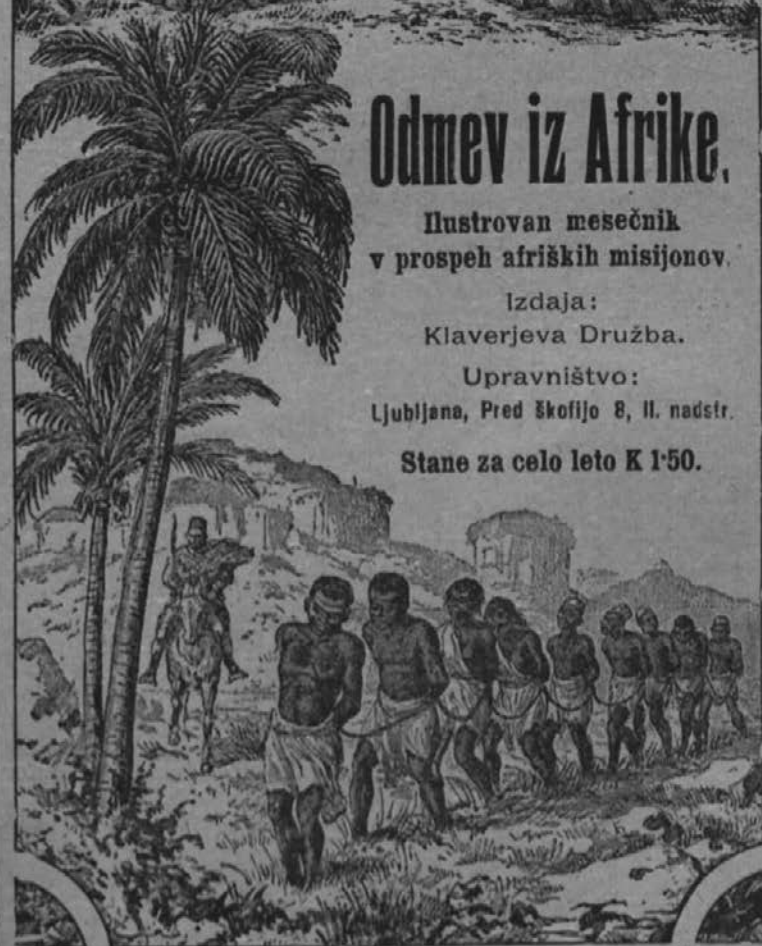
Izdaja:

Klaverjeva Družba.

Upravništvo:

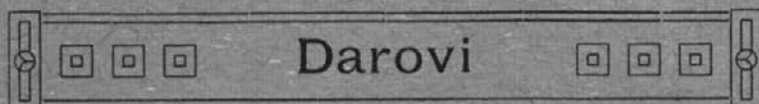
Ljubljana, Pred škofijo 8, II. nadstr.

Stane za celo leto K 1:50.

Vsebina številke meseca oktobra:

Dušna premija. — Misijonski dopisi: Apostolski vikarijat Erytrea. (Pismo škofa Carrara.) — Apostolska prefektura Zgornja Zimbabazija (Angola). (Pismo o. Keilinga.) — Pisma misijonarjev, došla od 1. maja do 1. junija 1916. — Zamorski otroci. (Pismo.) — Kratki misijonski dopisi. — Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja. — Popolni odpustek. — Slike: Cerkev misijona sv. Petra v Mumiji (Kavirondo). — Semeniščan Chefle Mariam iz rodu Bilenti. — Žrtve lakote v Afriki. — Misijon rešilni angel pred smrtjo vsled lakote.

od dne 1. do 31. julija 1916.

Za afriške misijone: M. Cefle 2 K, nabrano po N. N. 1 K, M. Curk 10 K, F. Semolič 12 v, K. Petrič nabrala 2 K, A. Kokalj 2 K, † M. Samic 100 K, N. N. 12 K, N. N. 1 K, M. Ferlan nabrala 5 K, J. Gabrič 1 K, preč. g. župnik Kjuder nabral pri novi maši 50 K, F. Betrom 10 K, K. Dolinšek 13 K, po preč. g. sup. F. Javšovec 160 K, V. Kramar nabral 3 K 40 v, N. N. 2 K, M. Rozman 1 K, A. Strovs 20 K, neimenovana 4 K, M. Kastelc 6 K, M. Hribar 6 K, N. N. 4 K, č. Solske sestre v S. 3 K, J. Esih 4 K, P. Ant. Fabijanič 3 K.

Za sv. maše: L. Rozman 2 K, † č. m. Kristina Križaj 2 K, A. Seljak 3 K 10 v, K. Premrl nabrala 24 K, A. Horvath nabrala 20 K, K. Zalokar 80 K, H. Merva 20 K, M. Guterman nabrala 14 K, H. Dolinšek 20 K, M. Pušnik 26 K, A. Szolar nabrala 8 K, M. Kastelc 4 K, M. Tiringler 400 K, F. Tiringler 100 K, † J. Eržen 100 K, † B. in † J. Eržen 200 K, M. Zalohar 100 K, po preč. g. sup. F. Javšovec 50 K, A. Vidmar nabrala 4 K, J. Esih 4 K.

Za stradajoče: N. N. 1 K, M. Rozman 50 v.

Za gobavce: M. Rozman 50 v.

Za odkup sužnjevev in botrinski darovi: Za botrinski dar dečka na ime **Janez Ev. Štern** 30 K, po preč. župnem uradu v Naklem botrinski dar dečka na ime **Mihael** 30 K, M. Skwarce botrinski dar deklice na ime **Jederta** 24 K, neimenovana botrinski dar za pet zamorčkov na imena: **Francišek Seraf., Francišek Ksaverij, Janez Kapistran, Lucija in Ana** 150 K, M. Lampič botrinski dar dečka na ime: **Mihael** 24 K, neimenovana botrinski dar dečka na ime: **Emanuel** 25 K.

Kot šopek presv. Srcu Jezusovemu za ustanovo seminarista: Preč. g. dr. A. Ušeničnik 10 K, K. Dužnik 10 K, neimenovana 400 K, H. Jesenko 20 K, F. Kocjanc 1 K 25 v, U. Berlogar 10 K, Maria S. 12 K, dve neimenovani osebi 10 K, L. Rant 3 K, H. Imperl 2 K 50 v, K. Igljič 4 K, N. Fric 20 K, J. Fric 1 K, M. Zupanc 3 K, A. Brozič 2 K, T. Lopan 20 K.

Kot šopek presv. Srcu Jezusovemu za vzdrževanje katehistov: M. Kostanjevec 5 K, neimenovana iz Št. Vida 200 K, preč. g. župnik Bezenšek 40 K, J. Silvester 2 K, preč. g. župnik J. M. 50 K, T. Tereli 10 K, M. Habič 10 K, več tretjerednic 6 K, N. N. 5 K, K. Hrovat 15 K, N. Slova 1 K 20 v, N. N. 50 v, preč. g. dr. A. Ušeničnik 10 K, F. Ižanc 4 K, F. Semolič 40 v, neimenovana 400 K, neimenovana tretjerednica 200 K, od več neimenovanih tretjerednic 5 K, M. Ploberger 20 K, rodbina Novak 36 K, F. Kocjanc 1 K 25 v, U. Berlogar 10 K, dve neimenovani osebi 200 K, M. Meglič 2 K, L. Rant 3 K, A. Po-

Cerkev misijona sv. Petra v Mumiji (Kavirondo).

Dušna premija!

V namen naših naročnikov in dobrotnikov bo od afri-
kanskih misijonskih škofov in misijonarjev letno branih

482 svetih maš.

MISIJONSKI DOPISI.

Apostolski vikarijat Erytrea.

Izobraževanje domačinov duhovnikov, ki je bilo že pred vojno izredne važnosti, je postalo dandanes takorekoč neobhodno potrebno. Tega se tudi zavedajo apostolski vikarji in misijonski predniki ter zato delujejo z vsemi mogočimi sredstvi za doseg tega cilja. Kolika važnost se pripisuje temu delu, je razvidno iz pisma škofa Carrara, apostolskega vikarja v Erytrei, ki ga je pisal 1. aprila 1916 naši vrhovni voditeljci:

Vaše Visokorodje!

V svoji dobrotljivosti ste mi vnovič blagovolili podeliti vsoto za ustanovitev enega prostega mesta v semenišču in jaz Vam pošiljam tukaj sliko dotičnega semeniščnika, kojemu sem odkazal to mesto. Mladi mož se imenuje Chefle Mariam.

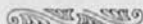
V semenišču se nahaja šele štiri mesece, a prej je obiskoval šolo v Cherenu. Mladenič je zelo bistrega duha in vzglednega obnašanja, tako da lahko trdno pričakujemo, da postane iz njega izvrsten duhovnik. Pripada plemenu Bilenti. Ko sem meseca novembra in decembra preteklega leta potoval po različnih naselbinah tega plemena, sem opazil, da so splošno vsi zelo naklonjeni naši sveti veri in takrat sem razen imenovanega vzel še tri druge mlade Bilenti s seboj v semenišče. Pač sem se bal takrat, da bom s tem preveč obremenil naš misijon, vendar tudi v tem slučaju sem trdno zaupal v božjo previdnost.

Semeniščan Chefle Mariam iz rodu Bilenti.

Bilenti so bili zelo razveseljeni, da so štirje mladeniči njihovega plemena vstopili v naše semenišče. Ker imajo poseben jezik, je še tembolj potrebno, da dobijo duhovnike iz svoje sredine. Čudovito je, koliko ti domači duhovniki misijonarju pomagajo. Česar evropski misijonar ne zmore,

to stori lahko in gotovo duhovnik domačin, da, tudi preprosti katehist. Oni popolnoma obvladajo jezik, poznajo šege in navade, torej jim je lahko pridobiti si srca svojih rojakov ter jih podvreči postavam naše svete vere. Večkrat se je že opazilo, da domačini več zaupajo resnici, ako jim jo oznanjajo njihovi lastni rojaki. — Zato ne morem dovolj zahvaliti onih velikodušnih pobožnih duš, ki ustanavljajo brezplačna mesta v afrikanskih semeniščih. Zdi se mi, da je to delo pred Bogom najzaslužnejše in da imajo od tega oni narodi, ki sedé še v smrtni senci nevere, največ koristi.

Voda gasi goreč ogenj, in miloščina nasprotuje grehom; ker Bog gleda na tega, ki je usmiljen, spominja se ga v bodočnosti, in ob času nezgode najde trden temelj. Moj sin, ne odtrgaj ubogemu miloščine in ne zagreni življenja ubogemu v njegovem uboštvu. Ne žali srca onemu, ki je v potrebi, in ne odlašaj dati daru tistemu, ki je v sili. Ne odklanjaj prošnje trpečim in ne odvrčaj svojega obličja od ubogih.

(Pridigar, pogl. 4. 1—5.)

Apostolska prefektura Zgornja-Zimbebazija (Angola).

Prav vroče priporočamo cenjenim čitateljem sledeče pismo apostolskega prefekta preč. g. o. Keiling. Ne zdi se nam potrebna posebna razlaga teh vrstic, saj govori samo zase dovolj jasno. Pismo se glasi:

Huambo, 19. marca 1916.

Velerodna gospa grofica!

Poročal sem Vam v enem svojih prejšnjih pisem o lakoti, ki je gospodarila v južnem delu našega misijona, toda niti od daleč nisem slutil obsega te strašne šibe božje. Že dvajset let sem tukaj, videl sem že mnogo bede ter bil priča mnogega opustošenja, toda verjemite, gospa grofica, nikdar še nisem doživel toliko gorja! V onih pokrajinah, kjer je vladala najhujša suša, je umrla tretjina vsega prebivalstva, v nekaterih deželah celo 60 odstotkov.

Ako bi sam te strahote ne okušal, ne mogel bi verjeti, koliko bolesti in gorja, srčnih prošenj in obupnosti, pa tudi molitev in zaslug za nebesa je družila ta strašna šiba božja! Kakor potaplajoči okrog rešilnih čolnov, gnetli so se ubogi sestradani črnici okrog misijonske postaje. Pač boste, gospa grofica, z mano odobravalni početje mojih misijonarjev, ki so dali vse, kar so imeli, da olajšajo strašno bedo svojih kristjanov. Pa kaj, ko niso imeli prej sedmerih rodovitnih let, kakor egiptovski Jožef, da bi mogli napolniti žitnice za čas potrebe in lakote.

Slutili smo pač, ko je dež popolnoma izostal, kaj nas čaka, in zato preskrbeli za prebivalce misijonske hiše živeža do prihodnje žetve. Istotako smo odločili tudi precejšnjo zalogo živil za to, da moremo pomagati potrebnim z obilnejšo miloščino; končno smo še nameravali v globoko ležečih do-

linah, kjer je sicer bilo vedno dovolj vode, posejati prav obilo koruze. Pa žalibog, kmalu so usahnili vrelci, potoki in reke, celo velika reka Cubango se je popolnoma posušila. O težkočah, katere je povzročilo to pomanjkanje vode našim misijonarjem na njih potovanjih, niti ne govorim. Omenjam le mrzlico, ki jih je pogosto mučila vsled rabe močvirne vode.

Ko je izginilo zadnje upanje na setev pred prihodnjo žetvijo, je vse razumelo velikost bližajoče se nesreče. V bolestnem strahu so se predstojniki posameznih misijonov obrnili do mene, proseč pomoči. Velika teža je ležala te mesece na mojih ramah. Že prevozni stroški so se zvišali za desetino, ker smo naše tovarne vozove morali odstopiti vladi, ki se je pripravljala za vojsko proti rodu Kouanyama. Vsak iz notranjosti dežele došli nosač mi je prinesel pisma, ki so govorila o nepopisni bedi mojih ubogih, tako hudo stiskanih krščanskih občin. Četudi s krvavim srcem, sem vendar moral varčevati pri razdelitvi naših zalog, vendar sem dal, kolikor le mogoče, zaupajoč glede prihodnosti na božjo previdnost, katera nam je še vselej pomagala, zlasti v osebi naših milosrdnih dobrotnikov, prijateljev naših ubogih črncev.

Med vsemi našimi misijoni je pač največ trpel misijon v Evalé ali Kouanyama, kakor se navadno imenuje; tukaj jih je umrlo 60 odstotkov vsled lakote. Položaj je postal ondi tako kritičen, da se mi vsiljuje vprašanje, ne bodemo li prisiljeni zapustiti to deželo, ki je postala enaka veliki puščavi. O. Génie, predstojnik misijona, je obolel vsled pomanjkanja in prenesti so ga morali v misijon Cubango. Lahko si tedaj predstavljate, koliko je imel prestatu edini misijonar, ki je sedaj ostal sam z edinim bratom lajikom, ko sta razdelila zadnja zrna koruze med nesrečno ljudstvo! In vrhutega nista imela ne voza, ne vprežne živine, da bi poslala k nam po najpotrebnejša živila. Edino, kar je še ostalo za prehranitev, je bilo mleko precej številne črede. Bilo je sicer le malo z ozirom na ondotno prebivalstvo, vendar so s tem in nekaj posušenimi ribami mogli prehraniti precejšnje število misijonu že dolgo zvesto vdanih družin. A prišel je usodepolni dan, ko je usahnila izvečine vsa voda v obližju misijona. Ni bilo druge pomoči, kot da se misijonar s svojimi ovčicami, izročuje misijon božjemu varstvu in nadzorstvu edinega brata lajika in nekaj pogumnih mladih kristjanov, poda dan hoda daleč do nekega ribnika, kjer se ustavi z vsemi svojimi ljudmi; a tudi tukaj je kmalu manjkalo vode in zopet je trebalo 40 kilometrov dalje, dokler niso prišli do neke mlake, katere voda je bila vsaj nekoliko pitna in v katere obližju je našla tudi živina nekoliko paše. Tukaj si je torej malo število preostalih

iz misijona Evalé priredilo svoja začasna bivališča, želeč počakati deževne dobe, ki naj bi nastopila v novembru. Mnogi izmed njih so šli iskat pomoči in rešitve bodisi v misijon Cubango ali Cutehi in mnoge sem jaz sprejel v naš misijon!

Kdaj se bodo moji ljubi kristjani zopet sešli v misijonu Evalé? Kaj bo z ondi ostalimi, četudi so ušli smrti od lakote? Saj nimajo niti potrebnega žita, da obdelajo njive!... Mnogi njih, kateri so se zatekli v druge misijonske postaje, so došli tja tako onemogli, da so kmalu nato umrli. Vendar njihova vdanost, njihova pripravljenost ob smrtni uri nam

Žrtve lakote v Afriki.

daje upravičeno upanje, da imajo njihovi rojaki, naši misijoni in njih dobrotniki nove priprošnjike v nebesih.

Največ teh nesrečnikov se je podalo v Cubango, na naš najvažnejši misijon na jugu. Tu sem so prihajali v dolgih, srce pretresujočih trumah iz Evalé, Kouanyama, Cassinga in zlasti iz vasi, ležečih ob reki Cului. Kdo prešteje one, ki so onemogli na potu? Tu si lahko videl, kako zapušča sin očeta pod senco v naglici urezanih vejic, kako pospeši mož korake, da ne bi slišal več klicanja in tožbe svoje od lakote umirajoče žene, tam zopet, kako grebe nesrečna mati pesek, da pokoplje svojega mrtvega otroka. Nepopisni prizori!, eden strašnejši od drugega!

Toda tu, kjer se je pokazala slaba narava zamorcev v vsej svoji sebičnosti, doživeli so misijonarji tudi ure sladke tolažbe, ako jih je božja roka privedla k umirajočim, ki so takorekoč iskali le še samo milosti sv. krsta, da se presele nato v nebesa. Res, misijon je bil nesrečnim žrtvam preddvor, iz katerega so se preselili po prestanem trpljenju v nebeško veselje in večni mir!

Dovolite, gospa grofica, da Vam tu navedem nekaj mest iz pisem mojih misijonarjev. Ako pristavim k temu, da so imenovani to življenje prenašali cele mesece, sem gotov, da me boste umeli ter spoznali, da ta strašna nesreča spada v ono vrsto udarcev božje roke, kateri nam podeljujejo pravico s prav posebnim zaupanjem prositi Vaše pomoči.

Izčrpek iz pisma č. o. Sutter, predstojnika misijona v Cubango: „... Ob vsakem času dneva sedi nad sto teh revežev pred vrati misijona, čakajoč miloščine! Koruza nam je skoro pošla: onim, ki imajo male otroke, dajem malo rži, drugim pa otrobe; to je nekaj strašnega: Ngiala, ngiala (lačni smo, lačni smo), drugega sploh ni več slišati. Danes sem pokopal 6 mrličev! Kakor poroča o. Bourqui, so izumrle v Cului cele vasi! Od onih, ki sem jih v začetku tega meseca krstil, jih je umrlo dve tretjini. Kar ste mi blagovolili poslati, sem razdelil med vaščane vasi sv. Jožefa. Zahvaljujem se Vam v imenu vseh! Pomagajte še nam dalje, če morete, itd. ...“

V nekem drugem pismu iz Cubango se glasi: „... Smrt tu grozovito gospodari, vendar skoro vselej dobimo pravočasno obvestilo. Največje žrtve zahteva med tujci, vsi stari ljudje v okolici so skoraj že izumrli. Damo se voditi okrog, da podelimo mnogim zakrament sv. krsta. Povsod v obližju misijona naletimo na mrtva trupla, pri vodovodih, v kolarnici itd. Včeraj je našel brat Nikaise eno truplo celo v peči za kruh!! Ravno kar mi je privedel o. Soubre malo deklico, katero je našel deset minut od tu, jokajočo ob truplu mrtve matere. In tako gre celi dan; usmiljeni Bog, skrajšaj ta čas poskušnje! ... itd.“

Če se obrnemo od Cubanga na misijon Cutehi, vidimo iste prizore; predstojnik ondotne postaje, o. Müller, piše med drugim: „... Otrokom delim riž, ki ste mi ga poslali; nimamo več niti zrnca koruze. Maniok, najvažnejša hrana naših domačinov, je pošla v celi okolici; ker ga je pa še dobiti v Massaci, prihajajo vsi naši kristjani k meni, proseč za kos blaga, da ga zamenjajo za maniok; cene so velikanske, a kaj se hoče? Cela zaloga nam bo na ta način pošla! ... Tatvine so na dnevnem redu; povsod naznanjajo tatove, vsako noč slišimo streljanje; več ranjencev smo že sprejeli v

misijon, jih krstili in pokopali. Od jutra do večera trkajo ubogi reveži na naša vrata. Ngiala (lačni smo!), oh, kako je to žalostno, o tem nimate pojma! Kot živi okostnjaki tavajo nesrečneži okrog, nato jim otečejo noge in končno padejo v krajšo ali daljšo omotico ter umrjejo. Najžalostnejše pa je, da mnogi nočejo nič slišati o sv. krstu v krivem mnenju, da bodo po končanem sv. obredu prav gotovo morali umreti!“

Naj še navedem nekaj vrst iz najnovejšega pisma: „... Naša beda je tako strašna, da si hujše sploh misliti ne moremo. Razdelil sem vso zalogo blaga, da so mogli ljudje kupiti kruha! Koruza nam je pošla že davno! Tudi vse naše žito sem razdelil, tako da sedaj nimam drugega, kakor 5 kilogramov riža, 30 kilogramov moke in nekaj krompirja. Prazen je tudi vrt, kajti razdelil sem vse zelje in slednje zelenje; ukazal sem zaklati naše pse, snedli so jih otroci!!! Nestrpno se oziram po nosačih, ki naj mi, z ozirom na Vaše poročilo, prineso riža; a ni jih še od nikoder! Kljub vsemu temu trpimo, molimo in upamo na božjo previdnost!...“

Temu podobna je beda v Bihéju. Rodbine okrog misijona so živele izključno od riža, katerega sem jim jaz poslal; vrt je stradajoče ljudstvo opustošilo, njive s krompirjem in drugimi sadeži popolnoma oropalo. Kakor drugod, smo tudi tu prenehali šteti žrtve; pomnožili smo miloščino, dokler nismo razdelili zadnjih zrnč! Misijonarji so imeli polne roke dela, da tolažijo umirajoče, pouče in krstijo ter jim tako odpro vrata nebeška.

Tako vidite, gospa grofica, v vseh misijonih eno in isto žalostno sliko. Zato se ob koncu omejim samo še na poročilo, katero mi pošilja o. L'a g a l o svojem misijonu v Cakondi. On piše: „... Nad šest mesecev smo hranili uboge stradajoče in veliko je število sirot, katerim delimo vsak dan živeža. Našli so jih ob potih in stezah zraven svojih gladu umrlih staršev. Zopet in zopet smo preiskali naše shrambe, da bi dobili še kaj hrane za te stradajoče stvarce. Lakote in vojske reši nas, o Gospod! Vsa pota okrog misijona so posejana s trupli mladih in starih ljudi in otrok! Ta pogled je pretresljiv! Vojska ima svoje strahote, a nič manj lakota! Dežela Cukonda, ki se nahaja daleč v notranjem, je trpela in še trpi največ. Ubogo ljudstvo se živi največ od gob, korenin in zelenja, premožnejši pa od podgan in psov! Mnoge je glad prisilil celo tako daleč, da so iskali kosti, katerih niti psi niso več marali. Iz njih so si mleli nekako moko ali pa jih kuhali v juhi. Med tem pa misijonarji niso pozabili, da v teh od lakote mučenih telesih bivajo neumrjoče duše in so napeli vse moči, da jih rešijo.“

Vidite, tako se glasi iz vseh poročil ena in ista pesem! Cele pokrajine so prazne, brez ljudi; v osamelih vaseh, ob robu cest, kraj rek, povsod najdeš človeško okostje, ki bodo še dolgo žalostne priče strašne šibe božje. In še dolgo bodo oni, ki bodo te žalostne čase srečno preživeli, pri večernem ognju pripovedovali o prestanih strahotah!

Koliko sirot, koliko družin, katere se nahajajo v najskrajnejši potrebi, stavijo v nas vse svoje zaupanje. Ali jih naj zapustimo v njihovi bedi? V marsikaterem naših misijonov smo razdelili vse do zadnjega kosčka kruha! Riž in

Misijon rešilni angel pred smrtjo vsled lakote.

moko, ki smo jo pošiljali iz našega misijona, so morali prenašati nosači, kar nam je povzročalo velike stroške, tako da sem moral prekoračiti svoje navadne izdatke 10.000 frankov, in vrh tega imam še dolgove pri trgovcih v Huambo in Benguella! Čaka nas mračna prihodnost; vendar vsaj lahko zagotovimo naše dobrotnike, da so vsled njih podpore družine naših prostih vasi v veliki večini ušle smrti, a kdo nam bo pomagal nadaljevati, kar nam je bilo do sedaj mogoče storiti?

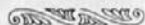
Poglejte otroke, one uboge sirote, ki so v misijonu naše svoj drugi dom; rešili smo jih smrti, jim stregli in okrepčali in že se odpirajo njih srca ljubezni do Boga. Ne bo li sladka tolažba usmiljenemu srcu, ako si more reči: „... Uboge

sirote odslej ne bodo trpele več pomanjkanja, tudi jaz prispevam k njih prehrani, obleki; pomagam, da se zopet naseli radost v njih žalostna srca; tudi jaz lajšam njih trpljenje, tako da ne čutijo več take izgube drage mamice!"

Otroci so posebni ljubljenci Gospodovi in onim, ki so njim podobni, je obljubljen nebeško kraljestvo; zato vem, da bom uslišan, ako prosim za nje. Ne morem pa molče preiti tudi toliko bednih žená, bolnikov in takih, katerim vsega primanjkuje. Vse je privedla beda k nam in ljubezen nas sili, jim pomagati.

Mogoče mi boste oporekali, češ, saj pride žetev. Res je to, a v najugodnejšem slučaju ne bo zadostovala! Umljivo je, da ima le malokateri naših zamorcev dovolj fizične moči, da bi obdeloval svoja polja, in vrhutega jim še pogosto manjka najpotrebnejšega, namreč semena. Morali bomo torej iz drugih krajev, katerim je ta šiba prizanesla, dobivati živeža, in da nam bo to mogoče, stegujem proseče svoje roke proti Vam.

Vem sicer, da tudi v Evropi beda vedno bolj narašča. Kdo bo slišal sredi razsajajočega vojnega hruma, kjer vedno bolj odmeva klic po velikodušni požrtvovalnosti in ljubezni do bližnjega med ožjimi rojaki, požrtvovalnosti do domovine, kdo, pravim, bo slišal še oni glas, ki se dviga v toliki daljavi, v notranjosti Afrike? Kdo bo slišal tožbe, jok in stok, ki se glasi iz naših gozdov? Kdo, če ne Vi, gospa grofica, in drugi dobrotniki Družbe sv. Petra Klaverja! In ravno zato, ker Vam dolgujemo že toliko, ne dvomimo, da hrepenite nam pomagati. Zato v imenu naših črncev poln zaupanja kličem: „Pomagajte nam! Z ozirom na mojo prazno blagajno ponavljam besede mojih kristjanov: „Ngiala“ ter ponavljam klic svojih misijonarjev: „Pomagajte nam! Pomagajte iz ljubezni do Boga!“

Pisma misijonarjev.

(Došla od 1. maja do 1. junija 1916.)

O. S h a n a h a n, apostolski prefekt, Oniča, Nigerija, 22. februarja (pošilja zraven pismo, ki bo v eni prihodnjih številok „Odmeva“ objavljeno, tudi statistiko o uspehih od julija 1914 do julija 1915. Tukaj navajam glavne podatke: 144 mest za katehiste, 256 katehistov učiteljev, 7924 katoličanov, 12.287 katehumenov, 925 krstov, 44.992 sv. spovedi, 4150 velikonočnih spovedi, 42.503 sv. obhajil, 2908 velikonočnih sv. obhajil, 338 prvoobhajancev, 371 birmancev, 39 porok).

O. Alojzij, Maroantsetra, Madagaskar, 16. februarja. („Radi pomanjkanja denarja nam odide precejšnje število otrok. Ne posreči se nam dobiti kako podporo v denarju; zato smo navezani na samopomoč. Edina pomožna sredstva, ki smo jih prejeli v teku teh 15 mesecev, so nam dohajala od naših vernikov, ki pa so sami revni, in od Vaše dragocene naprave.“)

Sr. Pavla Hafner, Keetmanshoop, Zahodna Afrika, 6. marca. („Da, prosim Vas, pošljite nam kmalu kaj za naše reveže. Smo brez vsake pomoči in jim ne moremo pomagati; vendar so ubožci vse izgubili. Zraven tega pa bi bil sedaj ugoden čas, razširiti naše delovanje, toda brez potrebnih sredstev ne gre.“)

O. Patron, Mourindi, Kongo, 25. decembra (se zahvaljuje in piše med drugim: „Kljub viharnim časom naše delo napreduje, a v Mourindi se nahajata le še dva misijonarja. Tretji je odpotoval v Sette-Cama, da pomaga vsled smrti o. Le Royer osamelemu ondodnemu misijonarju. Smo vedno še na svojih postojankah ter upam, da nas ljubi Bog tukaj pusti, kajti naš odhod bi bil nesreča za mlado misijonsko postajo. Od časa njene ustanovitve pred dva in pol leti šteje misijon 243 krstov, 23 krščanskih zakonov. Milostljivi g. škof je mnenja, da obeta naš misijon največ v celem njegovem vikarijatu. — Pred kratkim se mu je izpolnila ena mojih srčnih želja, in kristjani se pričenjajo naseljevati v obližju misijona. Tako je nastalo pet vasi in eno izmed njih sem izročil v varstvo sv. Petra Klaverja.“)

Škof Moury, apostolski vikar, Moouso, Obrežje slonove kosti, 28. februarja (se ganjenega srca zahvaljuje ter pravi, da šteje leto 1915. k najbolj rodovitnim v uspehih).

Sr. Basse, Abeokuta, Benin, 21. februarja (pravi, da pogosto ne ve, kje vzeti hrane za 24 notranjih gojencev).

O. Thommerel, Sv. Monika, Bazuto-dežela, 28. februarja (se zahvaljuje za paramente i. t. d.).

Škof Auneau, apostolski vikar, Shiré, Nguludi, 21. februarja. („Najtežje delo pri zidanju naše misijonske postaje v Nguludi je sedaj končano. Sicer nam še manjka mnogo reči, a kot afriški misijonarji smo vajeni pomanjkanja. Božja previdnost, ki daje hrano ptičicam, bo tudi nam preskrbela najpotrebnejšega.“)

O. Biegner, Emavs, 11. marca. („Vaše nam tako blagodušno poslano rožne vence sem poslal tudi v druge postaje; prosili so namreč zanje in nisem mogel odreči. Čim več bodo sv. rožni venec molili oni, ki so ga vzljubili, tem hitreje se bode širilo kraljestvo božje, bo premagana moč in

tema poganstva. Je duhovni boj, ki ga mi in Vi podpiramo, in ta boj se more voditi le z duhovnimi sredstvi. Za preproste spreobrnjenca, ki niso zmožni ne pisanja, ne čitanja, je to vidno orožje največjega pomena. — Doslej je slo vse dobro in upamo, da bo tudi v prihodnje, ker tudi sestre veliko molijo.“)

Škof Carrara, apostolski vikar, Erytreja, Asmara, 1. aprila (se zahvaljuje, poudarja čudovite uspehe duhovnikov-domačinov ter pravi, da je pač najzaslužnejše delo pred Bogom, pomagati pri vzgoji domače duhovščine). — To pismo je objavljeno spredaj v celoti.

Semenišče za afrikanke misijone v Lionu poroča 20. aprila o smrti preč. g. Fr. Mollier, ki je v službi kot bolniški strežnik padel v bitki pri Verdunu 6. aprila 1916.

Semenišče lijonske misijonske družbe, 26. aprila (pošilja naznanilo o smrti preč. o. Ed. Ranchin, generalnega vikarja družbe).

O. Ogé, apostolski prefekt, Sastown, Liberija, 6. febru-
arja. (Bolezen beriberi, ki je nekaj mesecev mirovala, začne
zopet razsajati in bojim se, da bo zahtevala mnogo žrtev.)

O. Doppler, Kimbenca, ozemlje Kongo, 16. marca.
(„... Dvojno vrednost ima v sedanjih časih ta Vaš dar, in to
témbolj, ker nameravajo protestanti na našem ozemlju usta-
noviti misijonsko postajo; sicer ne ondi, kjer smo mi prvotno
nameravali, vendar pa na ravno tako važnem, če ne še važ-
nejšem prostoru“.)

O. Celestin, Asmara, 6. aprila (se zahvaljuje).

O. Bouma, Alwor, Zgornje ozemlje Nila, 25. marca
(prosi za podporo, da mu bo mogoče postaviti hišo za misi-
jonarje, katere stroški bi znašali okrog 5000 kron; sedaj sta-
nujejo v bornih zamorskih kočah).

O. Torrend, Kasisi, Rodezija, 26. marca (bi za vzdr-
ževanje katehistov nujno potreboval približno 600 kron, pa
niti ne ve, kje naj jih vzame, četudi samo 30, ako mu Klav-
verjeva družba ne pomaga).

O. Wolters, Villa Marija, Uganda, 19. marca (pošilja
v imenu semeniškega predstojnika o. Vedrines pismo seme-
niščana Jožefa Ddiba, ki ga ta piše svojim dobrotnikom. Iz
pisma o. Wolters povzamemo sledeče: „Posledice strašne vojske,
katera opustoša nesrečno Evropo, se čutijo tudi v misijonih,
kateri podpore dobrotnikov tako zelo potrebujejo. Toda mo-
goče nas hoče ljubi Bog privedi k spoznanju, da, četudi
smemo upati in računati na pomoč dobrotnikov, moramo vendar
vse svoje zaupanje staviti na Njega“.)

Sr. Fincoeur, Maritzburg, 16. aprila (se zahvaljuje).

Sr. Georgina, Harar, 14. aprila (pravi, da sedaj od nikoder ne dobi podpore; le gospa grofica je njihova „edina zakladničarka“).

O. Casset, S. J., Shikuni, 8. aprila (lakota, katere smo se bali, je zavladata v deželi; bližamo se strašni bedi!).

Škof Simon, apostolski vikar, Pella, 27. marca.

Sr. Klaverija, Belgravija, 9. aprila. („Iz cele duše se zahvaljujem za Vašo veliko dobroto, katera tako blagohotno obsegà vse misijone ter ne pozabi nobenega Vaših varovancev, četudi so prošnje za pomoč in podporo vsled bede in potrebe od vojske prizadetih misijonov sedaj gotovo številnejše. Koliko se jih ima zahvaliti Vam in Vašim zvestim sodelavkam za pomoč in nov pogum!“)

Škof Jarosseau, apostolski vikar, Harar, 19. aprila (se zahvaljuje ter nadaljuje: „Bolj ko kdaj moramo občudovati in blagoslavljati Vašo napravo, katera nam tako velikodušno pomaga v trenutku, ko je dobrotljivost in krščanska ljubezen vernikov zaposlena drugod. Ne vem, kaj bi bilo že lansko leto z nami brez Vaše podpore! Vsled Vaše velikodušnosti upam letos vzdržati naše naprave in izhajati vsaj z najpotrebnejšim“).

Škof Biermans, apostolski vikar, Nsambya, Zgornji Nil, 2. aprila (poroča, da se silno čutijo nasledki vojske; gmotni položaj je strašen, a kljub temu misijonske naprave procvitajo).

O. Reesinck, Kamuli, Zgornji Nil, 9. marca (želi oženjenih katehistov. Kateri cenjenih čitateljev hoče s svojim milodarom pomagati k ustanovitvi družine in za dobavo gospodarskih potrebščin za enega katehista? V onem kraju potrebna vsota 160 kron. Blagi misijonar bi še potreboval veliko število katehistov, kakor je razvidno iz njegovega pisma, kjer pravi med drugim: „Veliko število otrok in tudi odraslih se povsod udeležuje pouka katehistov. Kljub velikim naporom raznih protestantskih misijonskih družb, kljub njih neomejenim pomožnim sredstvom, njih političnemu vplivu in drugim prednostim raste število naših katehumenov. Vedno moram poslušati prošnje naših katehistov: Pomnoži naše število; dežela je prevelika za nas 60. Daj nam še 60 katehistov, da nam bo mogoče redno in z uspehom obiskovati vse pokrajine“).

O. Nevin, Eregi, Zgornji Nil, 17. februarja. („Največje težkoče mi povzroča oskrbovanje otrok, ki jih imamo nad 200, dečkov in deklic. Vsi potrebujejo obleke in precejšnje število tudi hrane. A biti mora, sicer padejo ti otroci v roke drugovercem. Moja sredstva pa so v resnici omejena do skrajnosti. Zaradi teh otrok torej prosim Družbo sv. Petra Klaverja podpore; kajti če ne dobim pravočasno pomoči, bo jih mnogo

za nas izgubljenih. Vrnili se bodo bodisi k svojim poganskim rodbinam ter se za vselej odtrgali naši sv. veri, ali pa bodo pristopili k protestantom, ki razpolagajo z bogatimi sredstvi“.)

O. Porte, Taungs, Bechauna-dežela, 31. marca.

O. Waller, apostolski prefekt, Shendam, Niger, 8. aprila (se zahvaljuje).

O. Keiling, apostolski prefekt, Huambo, 19. marca (poročja o strašni lakoti. Kakor se zdi, je v krajih, kjer je vladala velika suša, umrla vsled lakote tretjina vsega prebivalstva, ponekod celo 60 odstotkov. Molimo za to nesrečno ljudstvo, da se ga Bog usmili!)

Škof Carrara, apostolski vikar, Asmara, Eritreja, 14. aprila (prosi za mašne intencije).

Škof Fortineau, apostolski vikar, Diego-Suareg, 16. aprila (se zahvaljuje ter žalostnega srca omenja nesrečo, katere nobena milosrčna roka ni v stanu omiliti, nikdo n. pr. ni v stanu nadomestiti njegovih 10 na bojišče odšlih misijonarjev. Za misijon ob jezeru Alaotra bi nujno potreboval vsaj enega katehista, za katerega vzdrževanje bi rabil mesečno kakih 15 fr. (Ali bi ne hotel kateri blagih čitateljev enega posinoviti?)

Škof Givelet, apostolski vikar, Fianarantsoa, 4. marca (se zahvaljuje).

O. Magelhaës, apostolski prefekt, Landana, 8. aprila (se zahvaljuje).

Škof De Saune, apostolski vikar, Tananariva, brez datuma (pošilja več krstnih listov).

O. Dantin, apostolski prefekt, Betafo, 18. marca (je zelo hvaležen za naklonjeno posinovljenje enega katehista), — 23. marca (se zahvaljuje za novo pošiljatev in upa s priložitvijo pisma semeniščana Stanislava Rasa, četudi je pisano njemu, napraviti veselje. Da naše čitatelje bolje navdušimo, povzamemo iz tega pisma sledeče: „Zvedeli smo, moj oče, da bomo v nekaj mesecih oblekli sutano. Kolika sreča! V resnici me žeja po službi oltarja in z veseljem ponavljam besede: ‚Et introibo ad altare Dei‘. Dobri duh v našem zavodu se je vsled smrti enega naših tovarišev, ki je bil res blaga pobožna duša, še poglobil in utrdil. Vstopilo je na novo šest mladeničev v naše semenišče in videti je, da jim bodo drugi še sledili“).

Škof Geyer, apostolski vikar, Kartum, 9. aprila (se zahvaljuje).

O. Biegner, Emavs, 12. aprila (pošilja nadaljevanje nekega članka).

Sr. Berchmans, Amparibé, Madagaskar, 15. aprila (se zahvaljuje in nujno prosi pomoči. Hiša misijonskih sester

je v nevarnosti, da se poruši, ako se v najkrajšem času ne popravi. A kje vzeti 2500 za to potrebnih frankov. Edino gospa grofica nam more pomagati, tako končuje pismo in z veliko tesnobo pričakuje odgovora).

Škof A u n e a u , apostolski vikar, Nguludi, Shiré, 4. aprila (se zahvaljuje ter prosi za potrebno opravo novi cerkvi, katero še zidajo).

Škof C o l l , apostolski vikar, St. Isabela, Fernando Poo, 3. marca. („Srčno se Vam, gospa grofica, zahvaljujem za Vaš milodar. Bog blagoslavlja Vašo napravo, drugače bi bilo težko umeti, kako Vam je mogoče v teh težkih vojnih časih misijonom toliko pomagati“.)

O. T e i x e i r a , Inharrime, Mocambik, 19. januarja. („Tukaj bo kmalu vladala velika beda. Cel mesec december in do sedaj v januarju ni padlo kapljice dežja. Zopet bo lakota v prihodnjem letu. Na jugu Mocambika, v deželi Gaza, jo že čutijo v vsej njeni strahoti: To vam je dežela nepopisne bede“.)

Zamorski otroci.

Kako zelo novokrščenci v Afriki častijo ljubo Mater božjo z molitvijo sv. rožnega venca, spričuje ljubko pisemce mladih zamorčkov naši vrhovni voditeljci, ki se glasi:

Velerodna gospa grofica!

Danes je praznik lurske Matere božje in naš preč. g. o. ravnatelj nam je dejal, da naj vedno tako molimo sv. rožni venec, katerega je naša ljuba Gospa učila malo Bernardko. Prosili smo ga nato za rožne vence, a nam jih ni dal, ker nobenega več nima.

Vemo, da nas gospa grofica zelo ljubite in ste nam izkazali že mnogo dobrot. Zato smo sklenili, prositi Vas za mnogo rožnih vencev za sebe in za druge kristjane. Hočemo zato mnogo moliti za gospo grofico.

Moliti hočemo za gospo grofico in tudi, da vojska skoro poneha.

Tudi križcev nimamo, da bi jih nosili na prsih; gospa grofica, lahko priložite tudi ličnih križcev za naše otroke — nas je 72 — in tudi za druge kristjane, katerih število je veliko.

Ostanemo Vašemu velerodju zelo hvaležni.

(Sledi 22 podpisov otrok.)

Kratki misijonski dopisi.

Protestanti prodirajo! Med obžalovanja vredne posledice svetovne vojske za katoliške misijone v Afriki moramo predvsem pač tudi šteti dejstvo, da se bo protestantizem tam sedaj hitreje razširjal. Ne samo, da je katoličanom dober del njih gmotnih pomožnih sredstev odtegnjen, mora se tudi računati s tem, da je mnogo misijonarjev bilo poklicanih pod orožje in se je torej njih število izdatno skrčilo, dočim dobivajo protestanti v obojem oziru obilno pomoči iz Amerike. Posamezna okrožja preplavijo takorekoč z lahkoto s svojimi postojankami, kakor nam poroča o. Limbrok v sledečem. Dne 1. januarja 1916 piše naši vrhovni voditeljci: „Se enkrat se Vam zahvaljujem za Vašo velikodušno pomoč, zlasti v preteklem letu. Srečno smo z božjo pomočjo prestali težko vojno leto 1915. Čeprav je vsled nenaklonjenosti portugalske vlade mnogo dobrega moralo izostati, tako n. pr. ustanovitev vsaj ene nove misijonske postaje, moramo vendar s hvaležnostjo do Boga priznati, da razvoj misijona letos ni bil slabši ko prejšnja leta. Tako znaša število krstov 444, sv. spovedi 17.898, sv. obhajil 29.292, krščanskih zakonov 48. Niso sicer veliki uspehi, ampak normalni razvoj prejšnjih let. Večjih uspehov smemo pričakovati, ko se naše misijonsko delovanje razširi, ko ustanovimo nekatere nove misijonske postaje

in se iste zadostno razvijejo. Dal Bog, da se to skoraj zgodi. To je pa zato tako nujno potrebno, ker protestanti od vseh strani prodirajo v deželo. Slišim, da mislijo v okrožju Tete ustanoviti pet svojih postojank. In vendar je to okrožje le mali del tukajšnje province. Upamo z gotovostjo, da ustanovimo v novem letu dve novi postaji in prihodnja leta še več. Postaja misijonskih sester v Angoniji je tudi kljub vojski dovršena; prve sestre so odpotovale tja meseca oktobra. „Bog blagoslovi njihovo tamkajšnje delovanje!“

Dve tretjini misijonarjev v službi domovine! Škof Cénez, Roma (Bazutska dežela), piše 9. decembra 1915: „Vse do tukaj obcutimo strašni vpliv vojske. Smrt in drugi vzroki so nam skrčili osebje na tretjino. Podpora od strani društva za razširjevanje vere in od društva detinstva Jezusovega se je skoraj za polovico zmanjšala, cene pa so se podvojile. Morali bi se pomnožiti, ako hočemo zagati svojedelo. V teku leta so zaznamovali naši misijonarji, njih 16 na število, 2741 krstov, izmed teh 1500 odrastlih. Držimo se, pa le z največjim pomanjkanjem in z neumorno požrtvovalnostjo, toda bojim se, da ne bi nekateri vendarle podlegli. To in še veliko drugega nas priganja h goreči molitvi, naj bi bil že skoraj konec tega strašnega biča, ki tepe celo Evropo.“

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

Trst, 9. julija. V nedeljo zvečer so obhajali učenci in učenske nemških šol dobrodelni praznik v prosep afriških misijonov, ki stoje pod avstrijskim pokroviteljstvom. Program se je otvoril s predstavo šolskega orkestra. Nato sledijo spevoigre deklet. Jako izpodbujajoče je vplival na celo občinstvo govor znanega in priljubljenega govornika preč. o. Boisla S. J. — Slovesnost se je zaključila s ce-

sarsko pesmijo. Praznika so se udeležili tudi škof Msgr. dr. Karlin, deželnovladni komisar za mesto Trst, dvorni svetnik pl. Krekih-Strasoldo in vladni svetnik dr. Mahkovec.

Zug, 28. julija. Na praznik sv. Jakoba, 25. julija, odposlala je naša glavna voditeljica brzojavko Njega Svetosti, da Previsokemu izrazi svoje otroško spoštovanje in najspostljuješe čestitke k visokemu godu. Nj. eminenca kardinal Gasparri je odvrnil kot sledi: Contessa Ledochowska, Direttrice Generale Sodalizio San Pietro Claver, Zug (Svizzera). Santo Padre compiutosi devoto omaggio auguri pio Sodalizio San Pietro Claver di cui ella è dignissima presidente ringrazia ed imparte di cuore implorata apostolica benedizione. Cardinale Gasparri. (Sveti Oče so z zadovoljstvom sprejeli znake spoštovanja in čestitke Družbe sv. Petra Klaverja, katere vredna voditeljica ste Vi. Oni se zahvaljujejo in s celim srcem podajajo apostolski blagoslov, za katerega prosite.)

Marija Sorg, 10. avgusta. Danes je imela naša tiha naselbina Marija Sorg čast videti visoke knežje goste v svojih zidovih. Nj. c. in kr. Visokost gospa nadvojvodinja Marija Kristina, ki je bila to poletje že ponovno tukaj, nas je posetila s svojimi štirimi otroki, v spremstvu svoje sestre, gospe princezinje Ivan Jurij vojvodinje saksonske, visoke pokroviteljice naše Družbe za Saksonsko in Sev. Nemčijo. Z velikim zanimanjem so pozvedovali Nj. visokosti o napredku našega podjetja, obiskali hišno kapelico in si ogledali muzej in tiskarniške prostore, kjer so posebno mladi nadvojvode in nadvojvodinje mnogo videli; isti so z raznimi vprašanji za pojasnila razodevali svoje zanimanje.

18. avgusta. Danes se je vrnila naša vrhovna voditeljica za kratko bivanje v naš misijonski zavod.

Popolni odpustek, ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja meseca oktobra.

15. oktobra, na god sv. Terezije.

28. oktobra, na god sv. apostolov Simona in Jude Tadeja.

Pogoji: Vreden prejem zakramentov sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obisk cerkve, molitev za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov.

lajžer 11 K, P. Tomažič 11 K, H. Imperl 2 K 50 v, A. Arh nabrala 20 K, A. Pintar 15 K, T. Šribar 230 K, R. P. 10 K, M. Lavtar 5 K, F. Jug 5 K, G. Homolak 2 K, J. Hočevar 2 K, M. Stih 5 K, M. Ogris 1 K, A. Vidmar nabrala 2 K, M. Rihar 30 K.]

Za kruh sv. Antona: J. Žnidaršič nabral 6 K 60 v, R. Pfaukel 1 K, M. Jančar 1 K, B. Arnuš 1 K, K. Premrl 4 K, J. Jenčič 11 K, M. Igljič 2 K, M. Mihelčič 20 v, F. Nadlišek 50 v, A. Kot 10 K, St. Cafuta nabral 1 K 44 v, Brovet 1 K, J. Perkan 5 K, M. Franko 1 K, B. Kocet 1 K, K. Franko 40 v, K. Založar 20 K, I. Nadler 1 K, I. Prelesnik 1 K, H. Petek 60 v, A. Lovšin 40 v, M. Perko 1 K 10 v, C. Jarm 60 v, N. N. 40 v, Z. Krajšič 1 K, F. Fakin 4 K, N. N. 5 K, I. Wochinz 5 K, N. N. v zahvalo 2 K 40 v, M. Meh 1 K 20 v, po preč. g. sup. Fr. Javšovec 100 K, F. Kresnik 2 K, M. Žibret 2 K 8 v, A. Najgerlič v zahvalo za ozdravljenje 3 K, N. N. 10 K, A. Novak 1 K, U. Berlogar 10 K, T. Žagar 1 K, N. Lesjak 1 K, A. Ploj 30 K, M. Pušnik 60 v, M. Zupančič nabrala 9 K, M. Gutterman nabrala 15 K, I. Hočevar 2 K, A. Sedej nabrala 3 K, F. Vidmar 40 v, Brdar 6 K, K. Kamenšek 40 v, I. Sobočan 2 K, F. Čeh 1 K, M. Kač 80 v, M. Bosnyak 50 v, I. Traun 10 K, Igljič 10 K, M. Hutter 1 K, L. Hribar 19 K, A. Štern 10 K, Ovijač nabrala 3 K 10 v, M. Pikec 2 K, K. Kocjan 1 K, M. Kaplan 1 K, L. Juvan 1 K, F. Klemenčič 2 K, dve osebi 3 K, N. N. 4 K, 20 v, K. Bučar 2 K, M. Glavič 1 K, N. N. 80 v, M. Marcell 3 K, M. Sečnik 1 K, rodbina Bricl 1 K, H. Zupan 2 K, dva vojaka 1 K, A. Keše 1 K, J. Repovž 2 K 10 v, V. Orešič 1 K, A. Mahle 60 v, M. Berk 40 v, M. Kos 20 v, M. Rozman 1 K, N. N. 2 K, I. Janša 1 K 40 v, M. Sečnik 1 K 40 v, preč. g. J. Palir 20 K, C. Zakotnik 2 K, preč. župni urad Trebelno 20 K, N. N. 2 K 10 v, M. Mercina 2 K, F. Tiringar 20 K, M. Kodela nabral od celjskih dobrotnikov 39 K, I. Vašek 1 K, M. Molek 6 K, H. Kastelic 1 K 60 v, N. N. 1 K, A. Levstek 40 v, K. Mohar 5 K, I. Reščič 30 K, N. N. 50 v.

Za Klaverjev vinar: F. Meh 2 K, F. Jankar 1 K, J. Slavec 1 K, I. Janša 60 v, M. Sečnik 60 v, M. Vidmar nabrala 26 K 20 v, J. Račič nabrala v tobačni tovarni 10 K.]

Za Zvezo otrok za Afriko je bilo nabranih 14 K 82 v. (Natančneje glej v Zamorskem otroku!)

Za mašno zvezo: Poslano v Ljubljano od posameznih oseb 22 K, je bilo nabrano po: J. Rant 10 K, M. Jančar 2 K, L. Sušnik 5 K, A. Motor 4 K, J. Koren 8 K, K. Petrič 3 K, K. Boreskovič 6 K, A. Horvath 10 K, J. Esih 71 K 40 v, K. Knoblehar 9 K, N. N. 9 K, N. Miklič 7 K, H. Čavnik 7 K, Jele Ostoja 22 K, Ivančič 3 K, M. Sattler 4 K, Ovijač 34 K, M. Ferlan 7 K, Dolinšek 2 K, J. Srebrnič 10 K, A. Kastelic 7 K, preč. g. P. V. Učak 7 K, M. Skwarce 6 K, M. Pušnik 6 K, M. Zupančič 70 K, A. Sedej 3 K, preč. g. sup. F. Javšovec 60 K, J. Pečolar 12 K, K. Kamenšek 2 K, M. Kač 22 K, Z. Vranič 13 K, J. Peče 16 K, A. Rajter 4 K, I. Pohleven 25 K, M. Rozman 3 K, F. Črček 16 K, M. Kastelic 4 K, R. Dular 27 K, J. Benegalla 4 K, Jezovšek 5 K, č. Ursulinski samostan 4 K, F. Novak 15 K, Breznikar 6 K, M. Kaplan 3 K, Jankar 2 K, Straus 2 K, J. Žerovc 2 K, J. Reščič 23 K 25 v, A. Vidmar 4 K, M. Grebenc 4 K, rodbina Souvan 10 K, čast. Šolske sestre v Š. 6 K, H. Kladnik 2 K, K. Mohar 2 K.

Za misijonsko zvezo: H. Koman 2 K, M. Sattler 2 K, nabrano po F. Kurent 12 K, A. Horvath 37 K 20 v, U. Praprotnik 30 K 50 v, preč. g. P. V. Učak 7 K, A. Sedej 2 K, J. Pečolar 4 K 50 v, preč. g. župnik A. Kokel 3 K, A. Kraner 3 K, J. Žerovc 9 K.

Za Klaverjevo družbo: V. Lampe 2 K, J. Smrtnik 10 K, po preč. P. Placidus 4 K.

Podporniški prispevki: M. Maskovič 2 K, E. Šnabl 2 K, M. Žibret 2 K, F. Nosan 2 K, I. Jaklič 2 K, Brdar 4 K, I. Petrič 2 K, F. Čič 2 K, N. Nagode 2 K.

Vsi ljubi naročniki „Odmeva“
kupujte in razširjajte

Klaverjev koledar

1917.

Vsled svoje ličnosti, lepega
branja, povestic in slik se bo
sam najbolj priporočal. Kdor ga
vzame v roke, ga bo vesel. Po-
vestice so prav lepo urejene, da
bo tudi mladina z veseljem in ko-
ristjo svoje proste ure porabila
v njegovi družbi.

Najlepša priložnost misijonom pridobiti novih
prijateljev — ne zamudimo je in naše plačilo bo
obilno v nebesih!

**Torej v vsako družino
Klaverjev koledar!**

En Koledar stane 30 v., s pošto 36 v.

(Kdor naroči 10 Koled., dobi poštnine prosto.)

Prosimo, ne odlašajte od danes do
jutri ali mogoče do konec leta, ker napra-
vite s tem misijonom le škodo!

**Naroča se: Družba sv. Petra Klaverja,
Ljubljana, Pred škofijo 8.**